

त्यामुळे प्रयोग रद्द करावा लागतो. निर्मात्याचे नुकसान होते.

५. तसंच एकूणच महाराष्ट्रातील थिएटरांची सगळी व्यवस्थाही अतिशय वाईट आहे. बऱ्याचवेळा खुर्च्या खराब असतात, लाईट जातात. त्यामुळे प्रेक्षकांचा रसभंग होतो. कलाकारांसाठी असलेली मेकअप रूम, बाथरूम व्यवस्था अतिशय गलिच्छ असते. स्त्री कलाकारांचे तर फार हाल होतात.

आजची सिनेमाची थिएटर्स आणि नाटकाची थिएटर्स यात जमीन अस्मानाचा फरक आहे. सिनेमाची थिएटर्स अधिक चकचकीत, स्वच्छ, आधुनिक होत आहेत. तर नाट्यगृहे ही वाईट स्थितीला जात आहेत. थिएटर वाईट अवस्थेत असेल तर मराठी प्रेक्षक पदरमोड करून तीही माणशी रूपये १५०,२०० खर्च करून थिएटरला कशाला येतील? शहरातल्या नाट्यगृहांची ही अवस्था तर गावागावातील थिएटर्स कुठल्या अवस्थेत असतील देव जाणे.

एवढे असूनही आजकाल व्यावसायिक गद्य नाटकाला प्रतिसाद वाढतो आहे. याचं कारण मला वाटतं आता प्रेक्षक टिव्हीला, त्या वरच्या मालिकांना कंटाळत चाललेले आहेत. शेवटी नाटक ही एक जिवंत कला आहे आणि जिवंत जे जे काही असतं ते नेहमीच चैतन्यदायी असतं.

गद्य व्यावसायिक नाटकाच्या समस्या सुटण्याकरिता परिषद, शासन, नाट्यनिर्माता संघ, कलाकार, तंत्रज्ञ, दिग्दर्शक यांनी एकाच व्यासपीठावर येऊन, आपापसात चर्चा करून उपाययोजना केल्या पाहिजेत. प्रत्येक समस्येवर उत्तर असतं, उपाय असतात असं मला वाटतं. मग याही समस्यांवर एकत्र येऊन निश्चितपणे मात करता येईल.

शेवटी माझ्या मते बालनाट्य, हौशी, कामगार, प्रायोगिक/समांतर, लोककला, व्यावसायिक हे महत्त्वाचे नाट्यबिंदू आहेत. आणि हे सगळे नाट्यबिंदू एकत्र येऊन एक सघन, सुस्पष्ट, सुस्थिर रेषा निर्माण झालेली आहे. जिला आपण मराठी रंगभूमी म्हणतो. यातला एक जरी बिंदू निसटला, तुटला किंवा दुबळा झाला तरी तो मराठी रंगभूमीला कमकुवत करेल. म्हणूनच या सगळ्या नाट्यबिंदूंना सबळ, परीपूर्ण, अर्थपूर्ण करणे हे प्रत्येक मराठी रसिकांचे, रंगकर्मींचे आद्य कर्तव्य आहे.